

Arrest

nr. 29 638 van 8 juli 2009
in de zaak RvV x / II

In zake: 1. x
2. x
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen x en x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen x en x, op 2 april 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2009 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2009.

Gelet op de terechtzitting van 8 juni 2009 waarop de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 27 juli 2005 elk een asielverzoek in, waarbij zij verklaarden op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 4 augustus 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal besliste op 5 oktober 2005 dat verder onderzoek van de ingediende asielverzoeken noodzakelijk was.

1.4. Op 30 januari 2007 nam de Commissaris-generaal voor elk van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in.

1.5. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 29 juli 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest nummer 2149 van 28 september 2007 de beslissingen van de Commissaris-generaal van 30 januari 2007.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 december 2007 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 2 juni 2008 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 8 januari 2009, ten aanzien van beide verzoekers, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 23 februari 2009 voor beide verzoekers een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker en de beide kinderen, die op 2 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 27.07.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, geregeld deelneemt aan de activiteiten van 'Merchtem Cultureel', werkbereid is en een vaststaand werkaanbod heeft, dat zijn zoon lid is van een sportvereniging, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en

dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08.01.2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem via de post betekend op 16.01.2009 op het gekozen adres.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Het feit dat zijn oudste zoon hier naar school gaat en vele vriendschapsrelaties heeft opgebouwd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van het kind slechts plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bijgevolg kan het argument dat het oudste kind hier naar school gaat niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

De echtgenote van betrokkene, mevrouw (E.E.), ontving eveneens een beslissing inzake haar aanvraag tot regularisatie. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem via de post betekend op 16.01.2009 op het gekozen adres. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, die haar op 5 maart 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan, is de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar via de post betekend op 16.01.2009 op het gekozen adres.(...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De eerste bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 2 maart 2009. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 3 maart 2009 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 2 april 2009 aangetekend verzonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de laatste nuttige dag 1 april 2009 was.

De raadsman van verzoeker stelde ter terechtzitting van 8 juni 2009 dat 2 maart 2009 per vergissing als kennisgevingsdatum op de eerste bestreden beslissing werd vermeld en verzocht, teneinde zijn stelling te kunnen onderbouwen met bewijskrachtige stukken, om de behandeling van de zaak uit te stellen. Op de terechtzitting van 29 juni 2009 erkent de raadsman van verzoeker evenwel niet over stukken te beschikken om te weerleggen dat de eerste bestreden beslissing op 2 maart 2009 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Hij betoogt enkel dat de vermelding van 2 maart 2009 als kennisgevingsdatum een materiële vergissing is die zich niet tegen verzoeker kan keren. Tevens wijst hij erop dat de tweede bestreden beslissing op 5 maart 2009 ter kennis gebracht werd aan de echtgenote van verzoeker en dat dit ook de datum is waarop het gemeentebestuur het bewijs van kennisgeving van beide bestreden beslissingen per faxbericht verzond aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op de bestreden beslissing zelf neerschreef dat hij deze beslissing op 2 maart 2009 ontving. Het gegeven dat zijn echtgenote de tweede bestreden beslissing op een later tijdstip ontving en het feit dat het gemeentebestuur, alvorens verweerder van deze kennisgevingen op de hoogte te brengen, wachtte tot beide beslissingen ter kennis gebracht waren aan verzoekers, laat niet toe te besluiten dat de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing niet gebeurde op het door verzoeker op de akte van kennisgeving aangegeven tijdstip.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is laattijdig in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is *ratione temporis*.

3.2. De Raad stelt verder vast dat geen middel werd ontwikkeld dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing. Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt immers duidelijk dat de ontwikkelde middelen enkel betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing. Er dient daarom, gelet op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, te worden besloten dat het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing eveneens onontvankelijk is bij gebrek aan een middel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK